

Manuel Muñoz

DES D'EL RETIRO

L'imperatiu categòric

Aquesta setmana, d'importants esdeveniments polítics, ha començat sota el signe de l'imperatiu: l'imperatiu legal que invocaren els diputats de la coalició independentista basca Herri Batasuna al Congrés i l'imperatiu dels tribunals superiors de justícia autonòmics en el cas de les eleccions generals. Com que la situació és tan canviant no sé què pot haver passat en el moment que aquestes ratlles isquen a la llum. Ara com ara, els diputats d'Herri Batasuna no han aconseguit la condició de diputats espanyols «per imperatiu legal». Pel que fa a les eleccions generals, s'han de tornar a fer a Múrcia i a Pontevedra, si més no.

Res de subjuntiu no potencial. imperatiu. Els parlamentaris d'Herri Batasuna recorden l'imperatiu legal i els jutges recorden que molt sovint la seua decisió és imperativa sobre la dels polítics.

Pel que fa als parlamentaris d'HB, tota la discussió sobre la fórmula de jurar o prometre, els canvis d'última hora en el reglament del Congrés, la seua pròpia insistència en recordar l'imperatiu semblen, si no estiguera darrere l'ombra tràgica del terrorisme, jocs de xiquets. És, sens dubte, una mica excessiu recordar que es jura o es promet acatar —no, estar-hi d'acord— la Constitució, quan ja se sap que és així i que fins i tot hi ha altres parlamentaris, com els del Partit Nacionalista Basc o els d'Eusko Alkartasuna, que no pensen tampoc que aquesta constitució siga la més escaient i no afegeixen res al «sí, jure» o «sí, promet». També son ganes de donar què fer, per altra banda, en no considerar vàlida la fórmula de recordar l'imperatiu famós; especialment quan s'acceptà en el cas de l'eurodiputat d'Herri Batasuna, Txema Montero.

Eleccions de mala qualitat

De tota manera, si Jon Idígoras s'acomidà el primer dia del Congrés recordant una figura tan sorprenent com el general MacArthur per a dir que els d'HB se n'anaven però tornarien, més sucós si cal està sent el comportament dels acabats d'estrenar tribunals superiors de justícia. Davant les irregularitats en les votacions a Múrcia i a Pontevedra, decidiren dir la seua, i la seua fou que s'hi tornen a fer eleccions, per si algú s'havia pensat que anaven *de bulto*. I ara s'obrin més incògnites perquè el que és evident és que no és el mateix fer eleccions immediatament després de la campanya que quan ja es coneixen els resultats gene-

erals. Hi ha dues previsions que semblen segures a hores d'ara: que pujarà l'absentia i que el Centre Democràtic i Social d'Adolfo Suárez ho té encara més pelut que la primera vegada. No seria gens sorprenent que a Múrcia Esquerra Unida guanyara l'escó que té dubtós i que el CDS el perguera definitivament mentre el PSOE trau els cinc diputats del primer escrutini.

No es podia, però, esperar una altra cosa amb aquest oratge tan lleig que patim a l'inici de la temporada tardor-hivern. Està plovent massa, i ja se sap que el vi fa sang i l'aigua fang. Aquestes eleccions han tingut poca gràcia i molt de fang. Es portaran molt les ca-

çadores i els abrics de pell, les botes i d'aigua i la majoria absoluta i, si s'escau, esguïadeta de fang.

No és bona aquesta moda per a la democràcia, diuen els socialistes. La repetició de les eleccions no contribueix a donar confiança en el sistema democràtic, és cert. Però també ho és que si algú, siga qui siga, ha decidit, per fer broma potser, ficar més paperetes de les que calen, no cal tancar els ulls i afegir que tot va bé.

Mentrestant, l'aigua i el fang converteixen Màlaga en un gran toll i a València, aprofitant el malaurat costum dels darrers mesos, cauen algunes cases per a recordar que la ciutat vella està

arribant a la fi d'un cicle vital. La pluja, el fang i les cases també fan campanya, aquesta vegada contra l'alcaldesa que va succeir Ricard Pérez Casado, Clementina Ródenas. Ricard tingué mala sort en moltes coses i fou molt imprudent en algunes, mentre ho era massa en altres. Però tingué la sort que no li caigueren les cases. Clementina començà acabant amb les ruïnes impresentables del Palau Reial i fent economia domèstica. Però no envià els seus vaixells a lluitar contra els elements, i els elements estan lluitant contra l'alcaldesa al començament d'una llarga pre-campanya electoral de les municipals i les autonòmiques.

Un govern tranquil que encara es farà esperar

A Madrid ningú no pensa en aquestes coses quan es tracta de formar el nou govern. Tothom pensa en el nou govern, excepció feta del president, que sembla que sols hi pensa quan no té una altra cosa que fer. Les coses, per a González, van a poc a poc i el que voldria és no canviar cap ministre. El problema és Francisco Fernández Ordoñez, ministre d'Afers Exteriors, malalt i cansat, està dient que ja n'hi ha prou. I no està gens clar a hores d'ara que Narcís Serra, després de tantes especulacions sobre el candidat a ocupar aquest departament. José Barrionuevo insisteix que no vol eixir de Transports cap a Defensa i el nerviosisme arriba a tots els ministres mentre el president sembla estar més tranquil que mai. Tan tranquil està que en la sessió d'investidura féu un discurs més aviat avorrit, oferint els pactes de sempre i dient que tot va molt bé, com sempre.

Ben molest ha d'estar, però, el president del govern per no haver pogut anar a la cimera de l'OTAN a Brussel·les. També sembla estar fart que els ministres contenen als diaris el que passa durant les reunions del consell de ministres. Per això el divendres dia 1 de desembre, González acabà el consell

sense dir ni una paraula dels canvis. Els ministres se n'anaren nerviosos, excepció feta de Fernández Ordoñez, que aquesta darrera època es fa veure més que mai als concerts, en companyia del seu amic i ex-company d'escissió d'UCD, Luis Berenguer.

Una temporada tardor-hivern de pluges, de fang, de caçadores de pell i de majoria absoluta per damunt, lleugerament per damunt, d'un genoll esguïtat de fang. Pel que fa a la resta, no passa res. Ja estem —quasi— en Nadal. El govern encara es farà esperar uns dies perquè no hi ha massa pressa. A Madrid es podran escoltar un parell de *Messies* de Georg Friedrich Haendel diferents. A la Moncloa, només n'hi ha un. Es diu Felipe González i està tranquil. Ricardo García Damborenea fa l'oposició dins el parti i Jon Idígoras diu que tornarà com MacArthur.

Poca cosa. El vi fa sang, l'aigua fang i el fang s'ho fa malament a Màlaga, Múrcia, a Alacant, a València. Poca cosa. Ja s'acosta no Sant Josep sinó 1992. Això sí que és important com per a pensar en bestieses. Felipe González està tranquil i si no fa govern aquesta setmana, el farà la que ve.

